

Иванчо * Нарцаланчо

анчо, ванчо Мързеланчо, — викаха цѣлъ роякъ Деца следъ ивана.

Той се врътна да ги подгони, но го домързѣ и бавно тръгна.

Палавитѣ немирници завикаха следъ него, смѣха се, замърваха го съ камъни и, кой знае какво още щѣха да измислятъ, ако не изкочи стрина Петра съ дълъгъ прѣтъ въ рѣцетѣ.

— Да се махате оттукъ и да оставите момчето на мира, че знаете ли, — закани се тя и размаха прѣта.

Децата се разбѣгаха като пилци.

— А ти, Иване, не се ли срамувашъ да ходишъ такъвъ? Сжщинско бостанско плашило си съ тия дълги сплѣчкани коси, — обърна се стрина Петра къмъ дрипавия момъкъ. — Отрѣжи си коситѣ и се измий. Закърпи ризата или си купи нова.

— Това, кърпенето и прането, е женска работа, стрино Петро, — отвърна лениво Иванъ. — Пъкъ нова риза да си купя, ама дай пари де.

— Работи! Правъ, здравъ мжжъ тръгналъ съ торбата да проси!

— Нѣмамъ си късметъ, стрино Петро. Ако бѣхъ се родилъ царъ, нищо нѣмаше да работя и пакъ щѣхъ да съмъ и ситъ, и облѣченъ.

— Ти царетѣ остави, ами гледай какво правятъ другитѣ мже въ селото.

Стрина Петра не довърши. Слугата на общината, бай Горанъ, повика Ивана при кмета.

Предъ общината стоеше кметътъ съ нѣколко селяни.

— Слушай, Иване, — започна кметътъ. — Ще те направимъ говедаръ. Стига си просилъ. Самъ вече ще печелишъ хлѣба си. Бжди и ти като хората. Работи, както всички работятъ. Утре рано ще тръгнешъ съ говедата.

— Отъ говеда не разбирамъ, — отвърна Иванъ.

— Прекопай лозята ми, — предложи единъ богатъ селянинъ.

— Вижъ, да ямъ грозде, бива ме, — засмѣ се Иванъ. — Да копая — не е за мене работа.

— Тогава ела при мене на воденицата, — каза Мито воденичарътъ.

— А бе, я ме оставете вие мене. Безъ късметъ съмъ роденъ, — отказа пакъ Иванъ.

— Ти все за късметъ разправяшъ. Работи, и късметътъ самъ ще дойде при тебе, — намѣси се дѣдо Чоно.